

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejeman za avstrijsko-ugarske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jaden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po

10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnštvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravnštvo naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 17. maja.

Binkoštni prazniki so vsacemu prijeten odmor v vsakdanjem delu, kako ugodne počitnice, katere vsakdo porabi po svojih razmerah, po svojem duševnem razpoloženju. Ta pelje se v Postojino, drugi na Gorenjsko uživat planinski vzduh, tretji zopet kām drugam na deželo; kdor pa čuti v sebi potrebo in nagon do kričečih demonstracij — kakor nemčurska svojat na dolenjem Štajerskem — ta ide na starodavni Ptuj, da bi tam pri vinu in pivu zvabil na svoje okorne limanice par obubožanih kmetov in vinarjev, ter potem vesoljnemu svetu mogočno trobil, da je nemčurstvo storilo zopet velik korak, ker je neznatno število omamljenih kočarjev in težakov „živio“ kričalo.

Kdor pa je v zadnji čas doživel toliko porazov, kakor nemško židovska stranka, in vsled tega čuti nujno potrebo vsaj v ožjem krogu obnoviti splahnelo svojo popularnost, ta aranžira letni zbor nemškega „Schulvereina“ in govori pri takoj priliki vse, kar mu na jezik pride. Govorilo se je zares marsikaj na tem zboru v gorenje-avstrijskej metropoli, in kdor prečita razna in obširna poročila le površno, najde marsikatero zanimljivo zrno, ki čudno osvetljuje razmere v Avstriji in nam daje premišljati o nakanah nemško-židovsko-liberalnih krogov.

Že takoj v prvem odstavku tacega popisa — v časniku, v katerem si bodi — čitamo, da so na hišah v Lincu „sans gêne“ vihrale črno-rudeče-zlate zastave, tedaj barve, ki neso nikjer v Avstriji deželne, temveč so simbol velikonemškega mišljenja. Te barve nikomur v Lincu neso delale belih las, pri nas pa bi odpadniška zloba rada zabranila oficijalno že toliko let priznane, in že pri tolikih prilikah dopušcene deželne barve.

A ne samo črno-rudeče-zlate zastave uživale so popolno svobodo, tudi razni govorniki smeli so govoriti „de omnibus rebus et quibusdam aliis“, in

govorili so vse bolj nego o „Schulvereinu“, kateri sicer dosledno zatrjuje, da ni politično društvo, ki pa je baš pri tem zboru v Lincu očivestno dokazal, da je njegova vsa delavnost eminentno politična. Gospoda, pri tem zboru zbrana, se tudi ni nikakor trudila zakrivati tajnosti svojega srca, marveč beseda je tekla tako brezozirno, brez vseh zadržkov, kakor bi bili deležniki tam zunaj kje, onstran črno-žoltih mejnih kolov, in kakor bi bila Avstrija že utelovljena v nenasljivo Nemčijo.

Nemški „Schulverein“ in njega voditelji pokazali so takrat izpod plašča svoje veliko nemško konjsko kopito in javno izrekli, da žele, naj se nemško avstrijska zveza tako ukrepi in uglobi, da bode obsegala vse narodno-gospodarske, kulturne in narodne zadeve, in to potom pogodbene in zakonodajstva.

Kaj bi se bilo zgodilo, da je kak Slovan izrekel le kaj približno jednacega, da je kako slovansko društvo tako brezozirno in premišljeno prestopilo svoja pravila, kakor nemški „Schulverein“ pri svojem letnem zboru v Lincu? In pri takih dogodkih drzne se še nemško židovska stranka jadkovati o zatiranji nemšta mej nami? Da so take pritožbe ničeve, priznal je dr. Weitlof sam, rekoč, da ni možno posekatki mogočni hrast nemške narodnosti v Avstriji, a da mu preti nevarnost jedino le v daleč razpeljanih koreninah, katere segajo celo dol v tužno Bosno, kajti celo tamošnja nemška naselbina Windthorst bila je deležna dobro nemškega „Schulvereina“. Po tem pa naj se še trdi, da nemški „Schulverein“ ni agresiven, ko v tako čisto slovanski deželi, kakeršna je Bosna, snuje in podpira nemško šolo. Vidno je po tem, da voditelji tega zloglasnega društva drugače govore, drugače pa delajo, in da jim ne priznajo nobenih preglavic, ako za svoja dejanja nemajo pravih razlogov. V sili znajo si pomagati. Uborni kmetič, ki je služil že v deželnem

zboru koroškem kot dokaz, kako potrebna je nemščina, igral je tudi v Lincu zopet svojo ulogo in dr. Herbst sam spravil ga je na oder, pripovedoval, da je tožil ta kmet, kako britko mu je, da njegov sin ne zna očenaša moliti nemški. (Kakor se je pozneje dokazalo, dotični otrok zbog tega ni znal očenaša nemški, ker je bil učitelj žid). Tedaj jeden kmet v Koroški, jeden pa v zapadnej Českej, to so dokazi za potrebo nemškega jezika in nemškega „Schulvereina“!

Pa akoravno ima nemški „Schulverein“ take predpravice, kakeršnih nobeno drugo društvo v Avstriji, akoravno dobiva podporo in napotek neposredno iz Berolina ter se jako samovlastno in skoro suvereno obnaša, vendar zaradi nenavnega ker nasilnega smotra, zaradi njegovih podlih sredstev, mej katerimi ima denar, podkupljivost, tedaj splošna demoralizacija prvo mesto, nema toliko uspeha, kakor bi se moralno pričakovati. Vzbuđilo je to zloglasno društvo mogočen odpor pri vseh nemških narodih po svojem usiljivem postopanju in ako pregledamo letno poročilo, najdemo, da ima „Schulverein“ na Štajerskem 50 krajin skupin s 4304 člani, na Koroškem 21 skupin s 737 člani, na Kranjskem 3 skupine s 532 člani, v Trstu in Gorici po 1 skupino, vključno s 369 člani. Res, da je na Štajerskem število skupin in članov precejšnje, ravno tako gotovo je pa tudi, da je to še vse pre malo za tistih 12.000 kretinov, ki žive v gorenje Štajerskem, ker ni dvojiti, da bi se dr. Weitlof & Co. ne brigali v prve vrsti za svoje pouke in omike prepotrebne brate.

V Koroški je pritisk tudi silen, a v zadnji čas oživilo se je narodno gibanje in če pojde tako, četudi polagoma naprej, vzbudilo se bode še nekoliko dremajočih tamošnjih naših sorokov, in odpor postal bode tudi silnejši, zlasti če pomislimo, da patroni „Schulvereina“ in v obče fakcijo zna opozicija dan na dan zgubiva tal in da jej taki zbori,

LISTEK.

Strašen dolg.

Abhaska legenda Vsevoloda Solovjeva. — Preložil Kmetov.

V abhaski vasi, razpoloženi sredi najslikovitejšega gornega kraja, živila je krasotica, po imenu Riki. Njo je strašno ljubil in neprestano snubil starešina vasi, Gih-Ursan. On je bil mlad, zal, se je odlikoval s hrabrostjo in dopadal Riki; no ona posebne ljubezni do njega še ni cutila.

Bila je še premlada, ravno stopila je iz detstva; živila je dobro in veselo, bila zadovoljna s svojo usodo in o svatbi še ni hotela mislit, da, še celo nekako bala se je te misli. Za tega delj na predlog Gih-Ursana ni odgovarjala ne z da, ne z ne, če tudi se ni najmenj izogibala njegove družbe.

Riki imela je brata, skoraj jednakih let z njo, nekoliko staršega, katerega je jako ljubila. Dečko se dosle še ni jedenkrat ni udeležil kakega boja svojih sovaščanov, in je gorel od nestrpnosti po-

šteno poboriti se s sodeti — cebeljdinci, prastarimi vragi abhazcev.

Dobil je od Gih-Ursana oblubo, da ga na sledi boj vsakako vzamejo s seboj.

In glej, žitelji vasi jeli so se pripravljati na boj. Prav pred nastopom ponovil je Gih-Ursan svoj predlog Riki.

— Glej, jaz grem sedaj v boj, dejal jej je on, — kdo zna, se li še vrnem. No, oblubi mi, če se vrnem čvrst in zdrav, da hočeš biti moja žena. Tvoja obljava dajala mi bo uspeh in srečo. Ne bodi vendar tako hladna, mila moja Riki, — usmili se me!

To govoreč, on, silni in ponosni starešina, bil je videti tako žalosten, njegov glas zvočal je tako nežno, da je konečno Riki bila ganjena od njegove ljubezni in je tudi njej jelo srce goreče utripati.

Pogledala je nanj laskavo.

— Dobro, sem zadovoljna, Gih-Ursan, — de jala je, — samo z jednim pogojem: ti jemlješ v boj mojega brata in jaz bojim se zanj jako . . . Vedno se mi zdi, da se z njim ne bodeva več videla . . . Obljubi mi tedaj, da ga bodeš branil, da

ga vrneš nepoškodovanega. Če je pa njegova usoda, da bode ubit, tedaj prinesi mi vsaj njegovo glavo, da jo budem mogla videti še zadnjikrat in pokopati jo v rodni vasi.

Zaklinjam se ti, Riki, da budem izpolnil tvojo željo! odgovoril je Gih-Ursan. Ti si sneša sedaj veliko pezo z mojega srca in naj se tudi vsi cebeljdinci proti meni zaženejo, — jaz se jih ne bojim, mislil bom o tebi, o sreči, katera me čaka — in ostal budem zmagovalec.

Abhazci izstopili so iz vasi; no, kakor previdni so oni bili, cebeljdinci zvedeli so vendar le o pravem času o njihovem bližanju, neso se dali zaščiti nepričakovano, pričakali so sovražnike z orožjem v roci.

Prijeli so se krepko, ta in druga stran pokazali ste mnogo poguma. Gorci klali so se ko zveri. Cele vrste abhazcev in cebeljdincev padale so z vsakim trenotkom. Ves kraj bojišča bil je pokrit z ubitimi in težko ranjenimi.

Gih-Ursan, ni koraka ne odstopaje, boril se je pred svojimi abhazci, v istem času trudeč se, za-

kakeršen je bil v Lincu, ne pridobé nobenega prijatelja, pač pa mnogo in čutnih antipatijs.

Nasilstvo in krivica še ni nikdar vladala trajno, in konečna zmaga pripade vsekdar pravični stvari. Pravična stvar pa je naša, tedaj pa bode tudi zmaga naša. S tem pa nikakor ni rečeno, da bi že smeli držati roke križem, marveč vsak narodnjak naj stori, kar treba, posebno naj vsak bode dovelj odločen in energičen, in kmalu bodo vsej germanizatoričnej dejavnosti podvezane vse žile. V ostalem pa v tej zadevi še jedenkrat navajamo naše severne brate Čeho kot posnemanja vreden vzgled, kako treba vojevati proti nasilstvu Nemcev in nemškutarjev.

„Glas Crnogorca“

piše o bivanji bolgarskega kneza na Cetinji:

„Minile so brumne slavnosti, barjaci se snemaj, venci se odstranjujejo. Narod odhaja k svojim ognjiščem. Naše skromno Cetinje snelo je raz sebe praznično haljo in dobilo zopet svoj navadni vsakdanji obraz.

A v duši in senci naroda ostane na večno zabeležen spomin na bratski sestanek dveh vladarjev sorodnih in prijateljskih narodov. Impozantne slike vladarja bolgarskega in črnogorskega, osobito v onem trenutku, ko sta se bratovsko objela in poljubila, ne izbrisne iz spomina našega naroda niti najostreji zob časa.

V tem objetji in poljubu objeli in poljubili sta se Bolgarska in Črnogora, celi dve deželi in dva naroda, pozvana da vedno živita v zvezi in ljubezni, da drug drugemu pomore v dosezanju istovetnih smotrov njijinega državnega in narodnega življenja.

Mej nami in Bolgari ni ničesar, kar bi se razpravljalo ali na novo snovalo. Prijateljstvo mej nami vladalo je od nekdaj, še prej, nego se je Bolgarska oslobodila izpod turškega jarma. Zaradi tega se tudi to potovanje kneza bolgarskega ne sme tolmačiti v zmislu kakih posebnih misije, kakega osobnega namena, nego samo kaker javno potrdilo, javno dokumentovanje bratskih zvez, ki že obstoje mej Bolgarsko in Črnogoro.

Našlo se bode časopisov, ki bodo marsikaj ugibali ter izvajali vsakovrstne kombinacije iz tega prihoda kneza bolgarskega na Cetinje.

Bodi jim to slobodno; a samo to jim hočemo opomniti, da tega, kar že obstoji, ne treba stvarjati z nova; in kar je samo ob sebi dano, ne bode trdneje, ako se zabeleži črno na belo.

Z drugimi besedami: bratski odnošaji bili so od starih časov in so tudi danes mej Bolgarsko in Črnogoro, vsled tega ne treba, da se z nova prirejajo; ti odnošaji niso nastali po nikakaj diplomatičnej mojstriji, nego so sami ob sebi dani, t. j. izvor jim je krvna zveza in jednak interes obeh narodov.

Kjer so taki odnošaji, tam so nepotrebne vse pisane pogodbe in vsi dogovori na papirji, kajti kar je v krvi in v jednakih interesih, je več vredno, nego najmogočneja beseda na papirji.

slanjati s seboj brata Riki, katerega ni puščal od sebe. No, glej, tudi Gih-Ursan, silno ranjen v pleče, padel je na grudo trupel.

Ne bodoč v stanu, od onemoglosti in rane ganiti ni z jednim členom, videl je kakor v megli, da je nekdo iz sovražnikov napal na brata Riki. Hrabri mladeneč boril se je obupno; no, bil je vender le ubit na mah. Ubivši ga cebeljinec odrezal mu je glavo urno s krivo sabljo, jo shranil v svojo torbo in se skril za skalo.

Gih-Ursan zastopal je slabo in zgubil zavest.

* * *

Ko je prišel k sebi, — ni svojih, ni vragov več ni bilo. Vse bilo je tiko: on ležal je sredi trupel. Prvo, na čemer se je ustavil njegov pogled — bilo je obglavljenno telo brata Riki.

Gih Ursan spomnil se je vsega — žalost in groza stiskali ste mu prsi.

— Kaj mi je sedaj početi!? Šepetal je on, kako se vrnem v vas, kako se pokažem na oči Riki!? Zaklel sem se jej vrniti brata živega ali vsaj prinesi njegovo glavo . . . Sedaj ne morem izpolniti te kletve . . . Sem osramoten! Riki od-

Mi ne znamo, kaj je zapisanega v glavnej knjigi osode na račun vztoka. To pa znamo — kar v ostalem vsak znati more — da stvari na vztoku neso dovršene niti gotove. Razen tega je vztoku nebo redkokdaj jasno. Utegnili bi tedaj nastati zopet ljuti in težki dnevi. Mi jih do duše ne želimo in ljubše bi nam bilo, da se vse poravna mirno po pravu in po pravici. A mi nesmo v stanji preprečiti krivico, niti brzdati vsako zlo voljo.

Ako bi tedaj po kogar koli krivici ali zlej volji zopet nastalo motno stanje na vztoku, preverjeni smo, da bi Črnagora mogla računati na Bolgarsko, Bolgarska pa na Črnogoro, razumi se: vsekdar za pravično stvar in za životne interese jedne in druge dežele.

Niti Bolgarska niti Črnagora nista in tudi ne moreta kaliti miru na vztoku, a morata biti solidarno oprezn proti vsakemu, ki bi njihin mir motil, ki bi posezal v njihine životne interese in bi ju zaviral v njihinem državnem in narodnem napredku.

V tem so Bolgari in Črnogorci popolnem sporazumljeni; nihče jih ne more spraviti raz to črto solidarnega držanja “

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 17 maja.

Gospodska zbornica, ki ima še mnogo predlog rešiti, bode imela ta teden še kake dve seji, potem pa se bo oficijalno objavila preložitev državnega zpora. Zbornica bode imela tudi voliti svoje zastopnike v delegaciji; čuje se, da se nameravajo voliti samo vlasti prijazni pairi ter se imajo ustavoverci popolnem izključiti, kar naj bi bila ne kaka demonstracija proti levici državnega zpora, ki je zanikala vsaki kompromis pri volitvah v delegaciji izmed čeških poslanec.

Deželnobrambeni odsek gospodske zbornice volil je v svojej prvej seji načelnikom kneza Lichnovskega, namestnikom pa barona Rossbachera ter je pričel predposvetovanje deželnobrambanske novele. Razgovor o njej je bil zelo živaben ter je trajal tri ure; udeležil se ga je tudi brambovski minister baron Welsersheimb. Konečno pa se je odsek združil, da bode zbornici priporočal nespremenjeni postavni načrt. Poročevalcem izvoljen je bil grof Falkenhayn.

Subskripcija za **gališko** deželno posojilo presega vse upanje ter je že preseglo nameščano vsoto 3,800.000 gld. Zgod tega vlada v obči po deželi zadovoljnost, ker se v tem slučaju uvidi znamenje rastičega blagostanja ter se tolmači za uspeh izvedenega ekonomičnega programa deželnega zastopa. In to po vsej pravici, kar nam pove tudi primer tega posojila z oum pred desetimi leti, ki je znašalo le 1,600 000 gld. Dasi je sedanje više in dasi se izven Galicije ni podpisovalo ter se tuji kapitalisti niso vabili k udeležitvi, se je vendar v kratkem in brez izgube na kurzu drugih efektov dognala subskripcija, ki iznša precej več, nego nameščana vsota. Vsega tega pred 10 leti ni bilo. Pri reducirjanji odveč podpisanega kapitala pričel bode deželni odbor pri podpisih na račun deželnih fondov, da se privatni ljudje kolikor mogoče varujejo.

vrnila se bode od mene s preziranjem, vsa vas bode me zasramovala, otroci kazali bodo na-me s prsti in me dražili . . . Jaz — prelomil sem prisego . . . Riki! . . . O, kako jo ljubim! . . .

On spomnil se je vseh svojih sanj, katere so ga zasledovale celo v ognji bitve . . .

„Sedaj ostaja mi jedino“, zdihoval je, „končati samega sebe!“ . . .

In roka njegova segla je instinktivno po kinžalu, visečemu ob boku. Že je vlekel kinžal iz nožnic — še mig — in zadal bi si smrtno rano; no zdaj zašepata nad njim neznan glas:

— Stoj! Pusti kinžal! Čemu po nepotrebrem ubijati se!

Gih-Ursan privzdignil je začuden glavo in zaledal, da nad njim stoji visok, vitek, mlad cebeljinec z bleščim obrazom, z gorečimi ko oglje očmi in strašnim nasmehom.

Nehoté stresel je mraz Gih-Ursana po vseh členih, a mlači cebeljinec je nadaljeval:

— Nesrečnež, pomilovanja vredni človek! Ali morda misliš, da na svetu ni take sile, ki bi ti vrnila srečo?!

Vnanje države.

Včeraj odpotovala je srbska deputacija z Marinovićem na čelu v Moskvo. Car Aleksander prejel je iz rok srbskega poslanika v Petrogradu, polkovnika Horvatovića, znakove belega orlovega reda. — Pomiloščena napadovalka Jelka Marković odvela se je v Požarevac, kjer bode imela prestati svoj dvajsetletni zapor. — General Zach, ki je bil pred nedavnim upokojen, dobil je dovoljenje, da sme svojo polno pokojino uživati v svoji domovini, v Českej.

Ruski listi bavijo se večkrat zaporedom z azijskim vprašanjem. „Novosti“ pišejo, kako da se na Angleškem vedno boje ruskega napada na Indijo po potu skozi centralno Azijo. Spopad obeh vlastij, „elefanta z morskim somom“, da je sicer mogoč, da pa leži še daleč v megli bodočnosti; le bojazen da vidi v kakem ruskom inženirji v Afganistanu že priprave za bližnjo vojno. List se dalje spušča v možnosti prekoračenja gorovja Paropomiza in Hindukuša, ter pravi naposled, da ko bi Rusija tudi vzela Indijo, bi ne imela od zemlje toliko haska, kolikor bi izdala za pridobitev in ohranitev te prilastitve, kajti Rusija da nema gmotnih sredstev in lastnostij Anglije, da bi se znala okoristiti z Indijo. Pri rastočem premetu južnoruskih pristanišč z azijskim vzhodom res da bi bile jako ugodne kake morske postaje ob južnih azijskih bregovih, toda za to zadostuje malo košček zemlje in ni treba, da bi se zanj ujemale dolgotrajne vojne. Sploh pa ima Rusija v svojih lastnih prostranih mejah toliko prostora za vsakeršno torišče svojega delovanja, da je ni treba hoditi čez gorovja in morja, da bi si česa pridobila. — Ceremonijarji za kronanje so imenovani: knezi Kurakin, Davidov, Talkvist in Dolgorukov. V shodu plemenitašev izvolila se bode dvajsetorica, katera bode pri kronanju oficijalno zastopala plemstvo.

O irredentovskem rovanju v Italiji poroča „Journal de Rome“: „O avstro-italijanski zavezi izvedamo zanimljive novosti, za kajih pristnost lahko jamčimo. Grof Ludolf, avstrijski poslanik v Rimu, je ravnonak prijavil ministru vnnih stvari, grofu Kálnoky-ju, da so bile povodom zadnje irredentovske pravde pričakovati protiavstrijske demonstracije ter da ta bojazen ni še nebala. Poslanik je ob jednem poudarjal ta slučaj, da se je tisti večer, ko se je na angeljski citadelli zapadil veliki umetniki ogenj, po ulicah raztrošenih našlo na tisoče malih lističev, posebno v obližji angeljskega mostu; na teh listih so bili napisani najsurovejši napadi na Avstrijo, cesarja in avstrijsko italijansko alianco. Neki italijanski list slavil je vse to kot poseben čudež dolomubja.“

Domače stvari.

(Umrli) je danes zjutraj ob 4. uri v Kranji bivši škof ljubljanski dr. Jarnej Vidmar (Widmer). Pokojnik bil je rojen v Kranji 11. avgusta 1802, posvečen v duhovna v Ljubljani 12. avgusta 1827, v škofa posvečen 17. junija 1860 in slovesno umeščen 1. julija 1860. Njegeva resignacija na škofov sedež je bila od papeža Pija IX. sprejeta 30. septembra 1872 in Ljubljano je zapustil 10. julija 1875.

(Mestni zbor ljubljanski) izvolil je v zadnjej tajnej seji posebni odbor šesterih mestnih odbornikov, kateri ima nalog preskrbeti stanovanja

— Ni je take sile! kriknil je obupno Gih-Ursan ter zopet prijal za kinžal.

— A gorni duh? dejal je z nekim nečloveškim smehom neznanec. — Treba samo, da ga pokličeš, — in on pomore ti migom . . .

Orožje palo je iz rok Gih-Ursana.

— Gorni duh, ponovil je on — in, spomnivši se besed pesni, s katero so prizivali gornega duha, zapel je s slabim glasom, padaje v nezavest in omamjenost, to pesen.

Hipoma napolni strašen hohot dolino in sosednje gore. Neznanec odvihnil je svoj plašč — in Gih-Ursan zagledal je pod njim mrtvo glavo brata Riki.

— Tu jo imaš! Vzemi jo! kriknil je čudni cebeljinec.

Okravljena glava padla je nəravnost na koleni Gih-Ursana.

— Jaz izpolnil sem twojo željo . . . Dal sem ti to, kar ti je sedaj najdražje; no pomni, da si mi s tega trenutka v dolgu. Deset let ne bodem te spominjal o tvojem dolgu, no ravno čez deset let vzel bodem ti to, kar ti bode tedaj najdražje na svetu!

raznim društvom in deputacijam, ki pridejo k 600 letnici v Ljubljano. Načelnik temu odboru je gosp. Franjo Ravnihar.

— (Zvrševalni odbor zveze županov ljubljanskega okrajnega glavarstva) sklical je skupni županijski shod v dan 26. maja t. l., pri katerem se bodo postavili kandidatje za predstoječe volitev v deželni zbor in ob jednem določilo, kako bode okraj „ljubljanska okolica“ praznoval 600 letnico in cesarjev prihod. K shodu povabljeni so razen županov še po dva svetovalca iz vsake županije.

— (Vabilo k prvemu letosnjemu izletu „Sokola“) v nedeljo dne 20. maja t. l. v Škofljico in Šmarije na Dolenjskem, kjer se bode udeležil slavnosti blagoslovjenja društvene zastave slavne požarne brambe v Šmariji. — Red: Sokolovci zborejo se v nedeljo dne 20. t. m. ob 1/2 11. uri dopoludne v polni društveni opravi v čitalnični restavraciji, od koder odidejo točno ob 11. uri z zastavo in godbo peš do Ljurice in od tod na vozeh dalje v Škofljico, kjer bode sprejem. Blagoslovjenje zastave vršiti se ima ob 3. uri popoludne v Šmariji in potem bode v Škofljici prosto razveseljevanje s petjem, godbo, loterijo in plesom. Zvezčer ob 9. uri odpelje se „Sokol“ iz Škofljice zopet nazaj v Ljubljano. Navedene slavnosti udeleži se mimo „Sokola“ tudi slavno pevsko društvo Čitalnice in slav. požarna bramba ljubljanska Čestiti gospodje člani društva „Sokola“ pročeni so najjudnejše, da se blagovolje omenjenega izleta udeležiti v mnogobrojnem številu.

Odbor „Sokola“.

— (Za bodoče porotno zasedanje) v Ljubljani so izrebanji kot porotniki gg: Altman Karol, knjigovodja; Bergant Frau, hišni posestnik v Ljubljani; Burger Matija, posestnik v Postojini; Černi Karol, hišni posestnik; Dekleva Anton, užitinski ravnatelj; Druškovič Andrej, posestnik; Eckert Klemens, posestnik in major v. p. v Ljubljani; — Gallé Adolf, graščak v Gornjej Šiški; Gams Janez, posestnik v Loki; Grampovčan Juri, posestnik na Vrhniki; Halbensteiner Herman, posestnik v Ljubljani; Hladnik Fran, posestnik v Petkovi; Hladnik Janez, posestnik in krčmar v Brodu; Hribar Ivan, zavarovalniški zastopnik v Ljubljani; Kersnik Janko, c. kr. notar in posestnik na Brdu; Klauer Jakob, trgovec v Ljubljani; Kovšča Anton, posestnik v Planini; Kraigher Peter, posestnik v Postojini; grof Lanthieri Karol, graščak v Vipavi; Mayer Emerich, trgovec v Ljubljani; Newelhovsky Karl, tovarniški uradnik v Ljubljani; Omerza Janez, trgovec v Tržiči; Petričič Vaso, meščan in veletržec v Ljubljani; Pintbach Josip, posestnik v Ratečah; Pirker Fran, posestnik v Ljubljani; Rudholzer Viljem, urar v Ljubljani; Samassa Albert, posestnik tovarne v Ljubljani; Seemann Ignaz, trgovec in posestnik v Ljubljani; Schiffer Viktor, trgovec; Schaffer Jos. trgovec v Ljubljani; Šlibar Janez, posestnik v Selcih; Schreyer Josip, posestnik v Ljubljani; Trček Fran in Trdine.

In s temi besedami izginil je strašni cebeldinec.

* * *

Gih-Ursan prevezal je svojo rano, shranil okrvavljen glavo brata Riki v torbo, katero ima v jednakim namen pri sebi vsak gorec, odpravljajoč se na boj z vragom, in četudi z velikim trudem, privlekel se je konečno v svojo rodno vas.

Sprejelo ga je z veseljem vse naselenje vasi, kajti nemnogi bojnički, vrnivši se iz boja, povedali so, da je bil on, vkupe z bratom Riki, ubit na bojišči. No Gih-Ursanu ni bilo dosti mar za ta spremem — on hitel je v kočo Riki, kjer je ubogo dekle tarnalo in plakalo po svojem ljubem bratu.

Videč spačeno g'avo mladenča, postala je še bolj obupna in Gih-Ursana stalo je mnogo truda umiriti jo in sprizjaniti z mislio o težki izgubi.

Čas in umetnost Gih-Ursana vzela sta konečno svoje. Čez nekoliko dnij nehala je Riki plakati in tarnati, a še čez nekoliko dnij jela je z vidnim veseljem poslušati strastna priznavanja Gih-Ursana.

— Ti izpolnil si svojo prisočo, govorila je ona — in tudi jaz moram držati svojo oblubo.

Jos. trgovca v Ljubljani; Wucherer Janez, posestnik v Lescah; Plautz Ferdo, trgovec v Ljubljani. — Namestniki: Jenko Juri, usnjari; Martinčič Jakob, ključar, Mavc Janez, pek, Müller Jul., fotograf, Rantpartinger Emil, blagajnik, Ravnkar Jos., čevljar, Sark Fran, krojač, Steinroser Karol, trgovski pomočnik, Toman Janez, posestnik, vsi v Ljubljani.

— (Slovensko učiteljsko društvo v Ljubljani) prevzelo je letos društveno sobo in opravo le še na papirji obstoječega „Krainisch her Lehrerverein“, in pričelo prav živahno delovanje. Društvena soba je na svetega Jakoba trgu v grof Blagajevi hiši. Vsako sredo je društveni jour fixe. Včeraj predsedoval je g. A. Praprotnik. Društvo pristopilo je mnogo novih udov, nadejati se jih je še več, ker ima društvo tako lepo knjižnico in naroči še več pedagogičnih listov.

— (Utonil je) posestnik J. Čebašek iz Zbilja pri Medvodah. Pred par dnevi našli so truplo v Ljubljanci ter včeraj pokopali na pokopališči pri sv. Lenartu pod Ljubljano. Pokojnik odšel je z doma pred dobrimi 14 dnevi in vse iskanje in pozvedovanje bilo je brezvsešno. Uzrok, da je razmerno tako premožni in še mladi posestnik storil tako žalosten konec, je baje v tem, ker je bil njegov zakon brez otrok.

— (Na koprskem učiteljišči) so se končale skušnje učiteljske sposobnosti dne 8. t. m. Izpita se je udeležilo 9 Slovencev, izmed katerih so izvršili izpit druge vrste ti-le gg.: Rustija Anton, Valentinčič Ivan in Zorn Ivan; tretje vrste gg.: Likar Henrik, Miklavčič Anton, Šekli Anton, Uršič Viktor in pa gospodinica Vecchio Angela.

— (Razpisana) je služba poštnega odpravnika (ekspeditorja) v Beli Peči (Weissenfels), okrožje glavarstvo Radovljica. Letna plača 300 gld., paušale za uradovanje 80 gld. Odškodnina za trikratno vožnjo na dan na kolodvor v Ratečah se posebno pogodi. Varščina 300 gld. Prošnje v 14 dneh na poštno vodstvo v Trstu.

Narodno-gospodarske stvari.

Praktična gnojnična tromba (pumpe) za gnojišče malega posestnika.

(Načrtana in priporočena po vodji R. Dolenca.)

Na Slovenskem so gnojišča, na katerih bi se z gnojem umno ravna, to je tako, da bi se gnoj čisto nič ne slabšal, pač pa zboljševal, še kako jako redke prikazni.

Večinoma se vidi gnoj kar zanikno tja v kakot, ali pa še večkrat kar na prostu na čisto neredni kupcu zmetan, kjer ga čisto svobodno kokoši razkopavajo, dež izpira — dostikrat še celo kap strehe — veter preprijava, solnce suši. Gnojnica se odteka v najboljšem slučaju na kako senožet — zanabiti celo sosedovo — katera je že toliko pregnojna, da trava vsako leto poleže, ter pri tleh sprhni; najnavadnejši pa kar na pot, cesto, ali pa v potok, reko. Tako se gnoj ves izpere, presuši, izpuščobi, in namesto da bi gospodar, kadar ga na njivo itd.

— Ne, Riki, — odvrnil je je Gih-Ursan, jaz te ne maram siliti. Če vzameš mene samo radi tega, da bi držala svojo oblubo — osvobodim te od nje. Kaj bode v tem dobrega, da bodeš moja žena, če bom dvomil o tvojej ljubezni! . . .

— Ali morda ne vidiš sedaj, da te ljubim, segla mu je Riki v besedo s tibim in nežnim nasmehljajem; — sedaj sem popolnoma osamljena, mojega milega brata ni več, sedaj ostal si mi jedini ti, kako tedaj bi te ne ljubila!!

Gih-Ursan čutil se je jako srečnega; no njega vznemirjala je misel samo o tem, da on skriva svoji mili one okolnosti, pri katerih mu je bila dana zmožnost izpolniti dano prisego. Toda ni se mogel odločiti povedati jej.

Kmalu bil je odločen dan svatbe. Vsa vas udeleževala se je tega slavnega dogodka. Gih-Ursan je živeti prekrasno s svojo mlado in zalo ženo, ter obdan z njeno ljubezni in vseobčim uvažanjem pozabil popolnoma o svojem sestanku z groznim cebeldincem in o roku, katerega mu je oni zaznamenoval za plačanje dolga.

(Konec prih.)

zapelje, v njem zemlji, recimo 90% rastline redilnih snovij podal, poda jih le 30%, ali pa še toliko ne.

Slabo, nemarno, zanikno gnojišče je pač najboljše znamenje slabega, zanikrnega gospodarja kajti:

Pokaži mi,
Kako gnojišče imaš;
In povešti,
Koliko kot gospodar veljaš.

Kdor z gnojem na gnojišči tako gospodari, kakor smo do zdaj naveli, postopa ravno tako neumno, kakor bi postopala tista gospodinja, katera bi kavo skuhalo, potem pa tekočino proč zliha, ter le nadajniščo (satz) na mizo prinesla. Ne strelja, bodi si listje, slama, šota ali kar koli, je poglaviti del gnoja, ampak izmeški živine toliko tekoči, kolikor ne tekoči imajo in morajo to biti; kajti strelja ima glavno le v to služiti, da izmeščke v tako stanju pripravi, da jih zamore kmetovalec prilično ročno transportirati, ter isto tako gnojenja potrebnih zemlji primešati.

Strelja nema tudi nikakor namena, živini mehko ležišče napraviti, kajti ta leži sicer — razun prasiča — rada na suhem, toda ne na mehkem. Strelja ima s kratka rečeno nalogo, tekoče in trdikaste izmeščke živali takoreč spremeniti v nekako testo, gnoj imenovano.

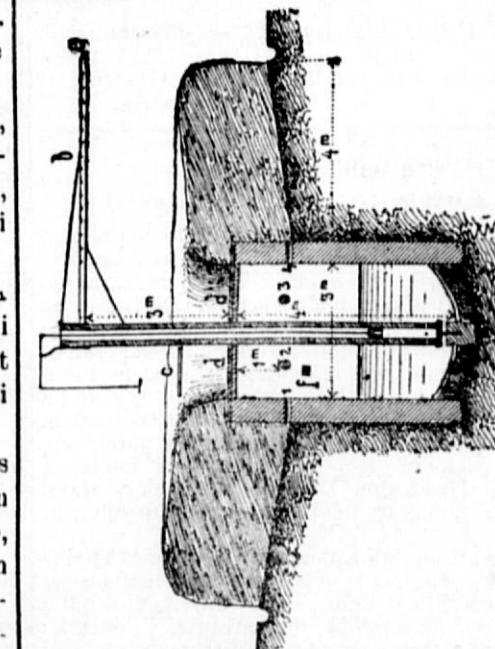
V tem testu so pa, kakor že rečeno izmeščki poglavita reč in ne strelja, kajti redivne snovi poslednje smejo se proti redilni snovi izmeščkov takole nastaviti: 1 proti 99.

Kdor hoče torej dober gnoj imeti, skrbeti mora že v hlevu za to, da strelja kolikor le mogoče gnojnike popije, in da se ona, katero strelja popiti ne more, ne steka na pot ali v potok, marveč na gnojišče.

Kdor hoče dober gnoj imeti, skrbeti mora takoj v druge vrsti za umno gnojišče in pravilno obravnavanje gnoja na ali v njem samem. Umno gnojišče imenovati zamorem pa le tisto, katero je tako osnovano, da ne pusti čisto nič gnojnike odteči, bodi si one iz hleva napeljane, bodi si one v strelji — gnoji — obdržane, bodi si one po dežji izprane. Umno gnojišče imenovati zamorem dalje le tisto, na katerem se, ako je sicer pravilno osnovano, tudi z gnojem pravilno ravna, na katerem se ne pušča tako v kupčkih ležati, kakor se je iz hleva izpeljal, ampak na katerem se lepo, popolnem jednakomerno razvračna ter dobro potlači, na katerem se tudi, z v gnojnični jami nabrano gnojnicu pridno poliva.

Umnih gnojišč načrtov imamo dosti. Da se uvedo, izdali so se že večkrat po c. kr. kmetijskih družbah tiskani s podobami pojasnjeni pouki, razpisala so se že celo darila in podpore za napravo takih gnojišč. No, po našem mnenju bilo bi imenitnejše, tiste vsaj večje gospodarje, kateri umnega gnojišča še danes nemajo, po dotedni postavi — katero bi se morallo še le narediti — poštenu kaznovati, nego jih za napravo z denarnimi podporami unemati. Tudi priprav ali tromb s katerimi se ima gnoj z gnojnicu ročno polivati, priporočal se je že velik broj, ali pojdim jih po deželi seštevat, in našli bodoemo, da pride komaj na več sto boljših posestnikov — revnejših nečemo niti v poštev jemati — komaj jedno umno, z gnojnično trombo oskrbljeno gnojišče. Neverjetno, pa vendar resnično!

Ako danes zopet jedno novo posebno osnovno umnega gnojišče in v tem umeščene gnojnične trombe priporočamo, storimo to v prvej vrsti zaradi velikanske občne koristi umnih gnojišč, v drugi pa za to, ker se nam osnova ravno tega gnojišča, in njegove gnojnične trombe kaj priprosta in po ceni dozdeva.

Kakor se da že iz pridejane podobe, katera nam gnojišče in gnojnično trombo v povprečnem prezu predstavlja, sklepati, je gnojišče popolnem prostostojče, ter tudi po polnem okroglo.

Gnojišče je prosta, iz kamenitega tlaka in ilovice osnovana skleda, kajti da bi gnoj v obzidani

jami ležal, je popolnem nepotrebno, v gotovih ozirih še celo škodljivo. Popolnem prosto stoeče je to gnojišča za to, da se pride od vseh strani jednako lahko z vozom — pri nakladanju — do gnoja; popolnem okroglo zaradi gnojnične trombe. V središču gnojišča je umeščena vodogosto sozidana gnojnična jama ali gnojničnjak, po 3 metre globok in ravno toliko širok, z navpičnimi stenami.

Nad površjem gnojišča — sklede — zadobi ta „štirnica“ še 1 meter visok zidan nastavek. Štirnica ima tlak, ki drži vodo in je ali iz kamena ali pa iz opeke. Natančno v središči tega tlaka je zadost velik, v sredini z navpično luknjo previden kamen umeščen. Pokrit je tako osnovani gnojničnjak z močnim lesenim, iz dvojnih križajočih se desak zbitim pokrovom d d', kateri obstoji iz dvojnih čisto jednakih polovic. Pokrov ima v središči še tako široko luknjo, kolikor iznaša debelost trombe.

Tromba sama je kaj priprosta lesena, od navedne, pri vodnjakih po deželi v rabi stoeče le v tem različna, da zadobi natanko v središči spodnjega konca dovolj dolg in močan železni drog — štekelj — utrjen, to za v luknjo kamna a, in da je nje iztočna cev b do 6 metrov dolga. Tromba sme tudi železna biti, pa čemu, ako lesena ravno tako zadostuje. Iztočna cev b — najboljša je iz železne ploščevine (pleha) narejena, ter od zunaj in znotraj dobro z katramom prevlečena — ima še to posebnost, da se zamore na konci z zamaškom e zamašiti, in da je na njeni zgornji strani, tako daleč kakor na gnojišči gnoj sega, zadosti velikih in zadosti gosto umeščenih lukanj.

Raba te trombe je kar na prvi pogled podobne razvidna. Postavi se namreč v gnojničnjak tako, da pride njen železni drog spodnjega konca — ta, in sploh vse železo, katero pride z gnojnico v dotiku, mora biti pokatramljeno, — v luknjo kamna a in da se zamore v luknji pokrova d d' še na lahko okoli vrtni, vendar tako, da se ne guglje sem ter tja. Luknja v pokrovu je tedaj drugi ležaj (lager) vrteči se pumpi, luknja kamena a pa prvi. Ako se hoče gnoj — kateri se mora popolnem jednokromno okolu povišanega obzidja gnojničnjaka načati ter stlačiti, — politi z gnojnico, ni treba druzega, kakor da se zamašek e v koncu iztočne cevi tičati pusti, ter da prične na pokrovu stoeče oseba trombati, ob jednem pa tudi trombo okoli vrtni. Da se tromba ročnejše okoli vrtni, doda se ji lahko v visokosti hrbita trombajoče osebe klin c, na katerega se zamore ona mej trombanjem naslanjati, ter tako trombo vrtni okoli. Da se na gnojišči za gnoj večji prostor pridobi, zamore se tudi pokrov gnojničnjaka z gnojem založiti, saj hlapca baš nikakor ženirati ne sme, ako je primoran hoditi po gnojišči.

Razen tega, da se s to trombo kaj lahko in dobro gnoj poliva, služi še ob jednem kaj dobro tudi za odpeljevanje odvišne gnojnice, in to tako: Gnojnično lajto zapelje se do gnoja, zamašek e se izdere, ter na njegovo mesto utakne kositarjevo, lajto s trombo vezajočo cev. Ako se na to trombati prične, more gnojnica v lajto teči, kajti luknja e iztoča cevi b je veliko nižje umeščena nego so one po vrhu cevi.

Črka f pridejane podobe keže kanal, po katerem se zamore gnojnica iz hlevov v gnojničnjak stekati, številke 1, 2, 3, 4 luknje, po katerih se gnojnica izpod gnoja zopet v gnojničnjak steka.

Kolikor se vem spominati, izdeloval je pred kakimi 10 leti take trombe, toda brez dolge iztočne cevi, g. Jarc v Medvodah po 12 gld.

Tuji:

16. maja.

Pri Slonu: Winter z Dunaja. — Morpugo iz Trsta. — Barta z Dunaja.

Pri Malici: Friedrich z Dunaja. — Blaschultz iz Solnograda.

Pri bavarskem dvoru: Meuschele iz Gradea. — Paier iz Kamnika.

Meteorologično poročilo.

(Pregled čez pretečeni teden.)

Barometer: Stanje barometrovo je bilo v pretečenem tednu srednje, in le za 1.22 mm. nižje, kot srednje stanje celega leta; znašalo je namreč 734.08 mm., in je bilo samo v soboto in nedeljo nadnormalno. Najvišje, za 4.99 mm. nad normalom, je bilo srednje stanje v nedeljo; najnižje, za 4.89 mm. pod normalom, v ponedeljek; razloček meji maksimum in minimum srednjega stanja je tedaj znašal 9.88 mm. Stanje sploh je bilo 7krat nad-, 14krat pa podnormalno, in sicer najvišje, za 5.26 mm. nad normalom v nedeljo opoludne; najnižje, za 5.36 mm. pod normalom, v četrtek zvečer; razloček meji maksimum in minimum sploh je tedaj znašal 10.62 mm. Največji razloček v stanji jednega dne, za 2.05 mm., je imel četrtek; najmanjši, za 0.22 mm., torek.

Thermometer: Srednja temperatura pretečenega tedna je znašala + 13.5°C., to je za 0.5°C. nad normalom, ter je bila v soboto in nedeljo podnormalna. Najvišja, za 2.2°C. nad normalom, je bila srednja temperatura v četrtek; najnižja za 1.4°C. pod normalom, v soboto; razloček meji

maksimum in minimum srednjega stanja je tedaj znašal 3.6°C. Stanje sploh je bilo 9krat nadnormalno, 1krat normalno, 11krat pa podnormalno, najvišje, za 7.0°C. nad normalom, je bilo v ponedeljek opoludne; najnižje, za 4.6°C. pod normalom, v soboto zjutraj; razloček meji maksimum in minimum sploh je tedaj znašal 11.6°C. Največji razloček v stanji jednega dne, za 8.9°C., je imel ponedeljek; najmanjši, za 4.2°C. sreda.

Vetrovi pretečenega tedna so bili nekoliko močnejši, sicer pa ne posebno spremenljivi. Največkrat, 11krat, je bil „jugozahod“, 5krat „burja“, 2krat „zahod“, po 1krat „vzhod“, „gorenje“ in „brezvetrie“.

Nebo je bilo največkrat, 11krat, „popolnoma jasno“, 9krat „oblačno“, 1krat „deloma jasno“.

Vreme pretečenega tedna ni bilo posebno stanovito; teden je imel štiri deževne dneve s 24.20 mm. mrakine.

Tržne cene v Ljubljani

dné 16. maja t. l.

	gld.	kr.
Pšenica, hektoliter	7	64
Rež,	5	4
Ječmen	4	55
Oves	3	9
Ajda	4	55
Proso	5	4
Koruza	5	60
Leča	8	—
Grah	8	—
Fižol	10	—
Krompir, 100 kilogramov	3	39
Maslo, kilogram.	—	96
Mast,	—	88
Špeh frišen	—	70
povojen,	—	78
Surovo maslo,	—	85
Jajca, jedno	1 1/2	—
Mleko, liter	—	8
Goveje meso, kilogram	—	60
Teleće	—	54
Svinjsko	—	60
Koščunovo	—	36
Kokoš	—	50
Golob	—	18
Seno, 100 kilogramov	3	3
Slama,	1	78
Drva trda, 4 kv. metre	6	20
mehka,	4	20

Dunajska borza

dné 17. maja.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	78	gld.	65	kr.
Srebrna renta	79	—	15	—
Zlata renta	91	—	15	—
5% marrena renta	93	—	55	—
Akcije narodne banke	839	—	—	—
Kreditne akcije	307	—	75	—
London	120	—	15	—
Srebro	—	—	—	—
Napol.	9	—	52	—
C. kr. cekini	5	—	65	—
Nemške marke	58	—	55	—
4% državne srečke iz l. 1854	250	gld.	—	—
Državne srečke iz l. 1864.	100	—	171	—
4% avstr. zlata renta, davka prosta	99	—	20	—
Ogrska zlata renta 6%	120	—	35	—
" papirna renta 5%	89	—	25	—
9% Štajerske zemljije, odvez. oblig.	87	—	65	—
Dunava reg. srečke 5%	100	gld.	113	—
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	118	—	30	—
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	102	—	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105	—	—	—
Kreditne srečke	100	gld.	170	—
Rudolfove srečke	10	—	18	—
Akcije anglo avstr. banke	120	—	115	—
Trammway-društ. velj. 170 gld. a. v.	218	—	50	—

Trgovski učenec,

14 do 15 let star, z dobrimi šolskimi spričevali, dobro odgojen, sprejme se takoj pri gospodu **J. S. Oset-u na Vranskem.**

(336—1)

Umrl so v Ljubljani:

10. maja: Janez Peršin, komatar, 69 let, Dunajska cesta št. 20, za oslabljenjem močij v starosti. — Reza Selak, mizarjeva hči, 7 mes., Kolodvorske ulice št. 24, za sušico.

11. maja: Leopold Prijatelj, delavec, 20 let, Stari trg št. 19, za jetiko.

12. maja: Fran Gradišar, delavčev sin, 3 1/2 leta, Poljanska cesta št. 18, za Brigthovo boleznijo.

13. maja: Antonija Kapus, hišna posestnica, 48 let, Poljanski nasip št. 6, za spridenjem spodnjih telesnih organov.

14. maja: Franca Michler, branjevčeva hči, 14 let, Hrenove ulice št. 16, za sušico.

15. maja: Fran Zlčar, kupčevalčev sin, 11 mes., Dunajska cesta št. 13.

V deželnej bolnici:

9. maja: Helena Pohlin, šivilja, 44 let, za tuberkulozo.

12. maja: Anton Hren, hlapec, 65 let, za otrpenjem možganov. — Ana Tome, dñinarica, 34 let, za plučnico.

13. maja: Matija Urbančič, hlapec, 29 let, za otrpenjem možganov.

15. maja: Andrej Tratnik, dñinar, 41 let, za spridenjem jeter. — Peter Zaplotnik, pek, 29 let, za jetiko.

Broom in Phaeton,

dobro ohranjena voza, prodasta se za slepo ceno na Št. Peterskem predmetstji št. 2 blizu mostu. (334—2)

Javna zahvala

, „FONCIERI“, Peštanski zavarovalni družbi, katera je po tukajšnjem glavnem zastopniku g. Francu Dreniku vsled smrti mojega sopoga g. Karla Tekavčiča, oskrbnika deželne prisilne delavnice, na življenje zavarovan večjo sveto točno in popolnem izplačala.

V Ljubljani, dné 2. maja 1883.

Neža Tekavčič, roj. Hočvar, udova.

Lov v najem.

Dně 21. maja t. l. ob 9. uri dopoludne se bode lov občine Ovsiske v uradu c. kr. okr. glavarstva v Radovljici po javnej dražbi za čas od 1. junija 1883 do 1. junija 1888 v najem oddajal.

Lov meri 3277 oralov 427 □ sežnjev in je zelo dober, kajti v njem se nahajajo razen navadne divjadične tudi srne, divji petelin, ob Savi pa tudi čestokrat vodne selivne ptice.

Prijatejiji lava vabijo se ujedno k omenjene dražbi s pristavkom, da so dražbeni pogoji v uradu c. kr. okr. glavarstva v Radovljici vsacemu na razgled.

Zupanstvo Ovsisko,

dné 13. maja 1883.

Janez Potočnik, župan.

V „NARODNI TISKARNI“ v Ljubljani

je izšel in se dobiva Turgenjeva roman: NOV. Preložil M. Málorh. Ml. 8°, 32 pól